

สถาบันพระมหากษัตริย์กับความมั่นคงของชาติ

โดย น.ท.พิพัทธ์ พุกงาม

หน. เอกสาร กปศ.ยศ.ทร.

ก่อนที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช จะเสด็จขึ้นครองสิริราชสมบัติเมื่อ พ.ศ.2489 นั้น ประเทศไทยอยู่ในช่วงฟื้นตัวจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ อันเนื่องมาจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งในสงครามครั้งนั้น แผ่นดินไทยได้กลายเป็นสมรภูมิการรบแห่งหนึ่งด้วย ดังนั้นชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนส่วนใหญ่จึงอยู่ในสภาพที่เดือดร้อนทั้งที่อยู่อาศัยและที่ทำกินแม้รัฐบาลในขณะนั้นจะพยายามแก้ไขด้วยวิธีการใดๆ ก็ไม่ได้ช่วยให้สถานการณ์ต่างๆ ดีขึ้น

เมื่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช เสด็จเถลิงถวัลย์ราชสมบัติเป็นพระมหากษัตริย์รัชกาลที่ 9 แห่งราชวงศ์จักรี ในวันที่ 9 มิถุนายน พ.ศ. 2489 นั้น พระองค์ทรงตระหนักดีว่าความเดือดร้อน ที่เหล่าอาณาประชาราษฎร์กำลังประสบอยู่ในเวลานั้น คือพระราชภารกิจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ แม้จะทรงมีความจำเป็นต้องเสด็จพระราชดำเนินกลับไปทรงศึกษาต่อที่ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ก็ทรงระลึกถึงประชาชนคนไทยเสมอ ดังพระราชนิพนธ์ไว้ในหนังสือ “วรรณคดี” ฉบับประจำเดือนสิงหาคม 2490 เรื่อง “เมื่อข้าพเจ้าจากสยามมาสู่สวิตเซอร์แลนด์” มีข้อความที่ขออันเชิญมาตอนหนึ่งว่า “...วันที่ 19 สิงหาคม พ.ศ.2489” วันนี้คือวันที่เราจะต้องจากไปแล้ว รถเล่นฝ่าฝูงคนไปได้อย่างช้าที่สุด ถึงวัดเบญจมบพิตร รถเล่นเร็วขึ้น ได้บ้าง ตามทางที่ผ่านมาได้ยินเสียงใครคนหนึ่งร้องขึ้นมาดังๆ ว่า อย่าละทิ้งประชาชน อยากจะร้องบอกเขาไปว่า ถ้าประชาชนไม่ทิ้งข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าจะ “ละทิ้ง” อย่างไรได้ แต่รวดเร็วและเลยไปไกลเสียแล้ว “ในที่สุด 20 ปีหลังจากนั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ทรงได้พบกับราษฎรที่เป็นผู้กล่าวข้อความที่ทรงได้ยินและทรงนำมาบันทึก ไว้ดังกล่าวแล้ว พระองค์ก็ได้มีกระแสพระดำรัสว่า “นั่นแหละทำให้เรารำลึกถึงหน้าที่จึงต้องกลับมา”

เมื่อทรงสำเร็จการศึกษาได้เสด็จนิวัตมาประทับอยู่ในพระราชอาณาจักรไทย เป็นการถาวร ตั้งแต่วันที่ 2494 เป็นต้นมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมเยียนราษฎรในภูมิภาคต่างๆ ถ้าพระราชอาณาจักร ทรงมีโอกาส สดับทุกข์สุขของราษฎร ด้วยพระเนตรพระกรรณเองจึงพระราชทานช่วยเหลือบำบัดทุกข์บำรุงสุขแก่ประชาชน ได้ตรงตามความต้องการอย่างแท้จริง และทรงสามารถแก้ไขปัญหาลักษณะต่างๆ ได้ตรงจุดก่อให้เกิดประโยชน์สุขแก่ราษฎรสมดังพระราช ปณิธานที่ทรงแสดงไว้ในพระปฐมบรมราชโองการว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

พระองค์ทรงทุ่มเทเวลาที่ทรงมีเกือบทั้งหมดให้กับการปฏิบัติภารกิจเพื่อราษฎร ดังที่ได้พระราชทานสัมภาษณ์แก่หนังสือพิมพ์ต่างประเทศว่า “การเป็นพระเจ้าแผ่นดินนั้น ต้องเป็นตลอด 24 ชั่วโมง ไม่มีเวลาหยุดได้” มิใช่เพียงเท่านั้น พระองค์ยังทรงคำนึงถึงความต้องการของประชาชนเป็นสำคัญด้วย ดังคำตอบข้อซักถามของ ม.ร.ว.ทองน้อย ทองใหญ่ รองราชเลขา และวิทยากรพิเศษสำนักเลขาธิการในช่วงที่เดินทางไปบรรยายพิเศษ

เรื่องเกี่ยวกับประเทศไทยเฉพาะสถาบันพระมหากษัตริย์และพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบันกับประเทศไทย ที่นคร ลอสแอนเจลิส รัฐแคลิฟลอเนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2530 ความตอนหนึ่งว่า “...ระบอบพระมหากษัตริย์ของไทยนั้นก็คือ ระบอบความต้องการ ของประชาชน ประชาชนจะต้องการให้ พระมหากษัตริย์ไปทางไหนระบอบพระมหากษัตริย์จะตามไปทางนั้น โดยมักเตือนเสมอว่า เราเป็นคนไทยนะ เราย่าเอาแบบอย่าง คนอื่นเขาเป็นมาตรฐาน หากเราไปกันแบบคนไทยแล้ว ระบอบพระมหากษัตริย์ก็จะอยู่กับคน ไทยตลอดเวลา” จากการสอดส่องดูแลทุกข์สุขของพสกนิกรทั่วแผ่นดินนับตั้งแต่เริ่มต้นรัชกาลสืบเนื่องมาจน ปัจจุบันนั้น ระยะเวลาที่ประชาชนส่วนใหญ่ ประสบปัญหาจากโรคภัยนานัปประการ เนื่องจากสาเหตุการ เรียนรู้ที่จะรักษาตนเอง ประกอบกับระบอบงานบริหารสาธารณสุขขั้นพื้นฐานของประเทศยังอยู่ในระยะเริ่มต้น ของการพัฒนา ดังนั้น การพระราชทานการช่วยเหลือพสกนิกรในระยะแรกจึงเน้นไปในด้านการแพทย์และ การสาธารณสุขเป็นส่วนใหญ่ อาทิ การป้องกันโรคภัยไข้เจ็บ การสร้างโรงพยาบาลเพื่อรองรับคนเจ็บป่วย และ การออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ ตามโครงการแพทย์หลวงพระราชทาน “เรือเวชพาหน์” เป็นต้น

ต่อมา เมื่อปัญหาดังกล่าวเริ่มคลี่คลายไปในทางที่ดีขึ้นเป็นลำดับ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ทำการ พัฒนาขั้นพื้นฐานด้านต่างๆ ให้แก่ประชาชน เพื่อช่วยค้ำจุนให้ราษฎรสามารถพึ่งตนเองได้ในเบื้องต้นและให้ ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความมั่นคง อาทิ การสร้างถนน และอ่างเก็บน้ำ ซึ่งจะช่วยปูทางในการประกอบอาชีพของ ราษฎรให้มีความผาสุก มั่นคงสมบูรณ์ขึ้นดังพระราชประสงค์ที่จะให้พสกนิกรของพระองค์มีความพออยู่ พอกิน สามารถช่วยตนเองได้เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงให้แก่สังคมไทย และช่วยให้เกิดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ อันจะไปสู่ความมั่งคั่งทางการเมืองของประเทศต่อไป

นับแต่เสด็จเถลิงราชสมบัติมาจนถึงปัจจุบัน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงอุทิศทั้งเวลา กำลังพระ วรกายและพระสติปัญญา ในการบำเพ็ญพระราชกรณียกิจ เพื่อช่วยเหลืออาณาประชาราษฎร์มาโดยตลอดเวลา แม้ปัจจุบันจะทรงพระเจริญพระชนมพรรษาถึง 83 พรรษา อันเกินเวลาเกษียณอายุการทรงงานอย่างหนัก ก็ยังคง ฉายแสงแห่งความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ที่จะทรงช่วยแก้ปัญหาให้ราษฎรอยู่ต่อไป โดยมีทรงรู้สึกเห็นดีเห็นชอบ เพราะ โลกของพระองค์คือ การได้อยู่ท่ามกลางประชาชน ดังพระราชหัตถเลขาถึงพระสหาย ที่เคยศึกษา ร่วมกับพระองค์ ในประเทศทางยุโรป ข้อความที่ขออันเชิญมาตอนหนึ่งว่า “...ข้าพเจ้าได้เรียนรู้การทำงานที่นี้ว่า ที่ของข้าพเจ้าไป โลกนี้ คือความอยู่ท่ามกลางประชาชน ของข้าพเจ้า นั่นคือคนไทยทั้งปวง...” ความหมองคองงามแห่งพระราชจริย วัตร และความกว้างใหญ่ไพศาลแห่งพระราชกรณียกิจ ตลอดจนน้ำพระราชหฤทัยที่ประกอบไปด้วยพระมหา กรุณาธิคุณ ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์นี้ คงไม่มีผู้ใดสามารถประมวลมากถ่าสรรเสริญพระองค์ได้ ครบถ้วนถูกต้อง จึงนับเป็นบุญกุศล ของพสกนิกรชาวไทยอย่างหาที่เปรียบมิได้ ที่พระเจ้าแผ่นดินทรงถ่อม พระวรกายลงมาร่วมทุกข์กับราษฎรผู้ยากไร้ของพระองค์ โดยได้เสด็จพระราชดำเนินไปทรงปิดเป่า ความทุกข์ ความลำเค็ญ ให้ประชาชนถึงห้องถิ่นห่างไกล ทุกหนทุกแห่ง จนอาจกล่าวได้ว่า “เกือบไม่มีพื้นที่แห่งใดในประเทศ ไทยที่พระองค์ไม่เคยเสด็จพระราชดำเนินไปเยือน”

คงไม่มีใครในแผ่นดินนี้ที่จะทุกข์ร้อนเรื่องของคนอื่น เทียบได้ด้วยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชพระองค์นี้อีกแล้ว ราษฎรจึงต่าง สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นเกล้าล้นกระหม่อม ที่พระองค์ได้ทรงพระราชทานความสุขอันแท้จริงให้แก่ประชาชนผู้ยากไร้โดยทั่วกัน พระราชกรณียกิจที่ทรงบำเพ็ญ ประกอบด้วยคุณธรรม จึงไม่เพียงจะทำให้สถาบันพระมหากษัตริย์เป็นที่เคารพเลื่อมใส ของผู้ยกทั่วไปเท่านั้น หากแต่ยังช่วยจรรโลงสังคมไทย และประเทศชาติให้ดำรงเอกราชมาได้จนตราบเท่าทุกวันนี้ด้วย